

РЕШЕНИЕ

№ 4955

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3896** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.268, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на И. П. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], Столична община, р-н В., ул. Овче поле, № 156, вх.Б, ет.3, ап.18, срещу Решение № ПИ-124/11.04.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение Жалба вх. № 1494-09-64/28.03.2023 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Отказ на публичен изпълнител, обективиран в Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г. за погасяване по давност на публични задължения. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и иска неговата отмяна. Изтъква, че неправилно, както публичният изпълнител, така и горестоящият административен орган, са приели, че не е изтекъл давностния срок на публични задължения, а тъкмо обратното - че същите са погасени по давност.

Ответникът - директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител юрк. В. Й., оспорва жалбата и прави искане същата да бъде оставена без уважение. Заявява, че правилно ответникът е приел, че правото да се съберат дължимите от жалбоподателя суми не е погасено по давност. Прави искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като се запозна с доводите на страните и събраните по делото доказателства, след служебна проверка съгласно разпоредбата на чл.168 от АПК, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Жалбоподателят И. П. П. от [населено място] е длъжник по изпълнително дело №

16050006941/2005 г. С Разпореждане изх. № С170016-105-023952/20.02.2017 г. към делото са присъединени задължения по Постановление за такси от 08.08.2016 г. в размер на 3655,84 лв.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 0180016-022-0016649/20.03.2018 г., на основание чл.195, ал.1 във вр. с чл.200, във вр. с чл.202, ал.1 от ДОПК, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „Първа инвестиционна банка“ АД, до сума в размер на 4562,23 лв., в това число главница - 3535,58 лв. и лихва - 1026,65 лв. На основание чл.202, ал.1 от ДОПК е изпратено запорно съобщение до банката. Върнат е отговор с дата 29.03.2018 г., че запорът е наложен, но длъжникът няма наличност по сметката.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 0210022-022-0051306/15.07.2021 г., на основание чл.195, ал.1 във вр. с чл.200, във вр. с чл.201, ал.3 от ДОПК, е наложен запор върху лек автомобил марка „М.“, модел „200 Е“, с рег. [рег.номер на МПС] . На основание чл.201, ал.3 от ДОПК, е изпратено запорно съобщение до Областна дирекция на МВР - П.. Запорът е наложен на 29.07.2021 г., което се установява от положен гриф от началника на сектор „Пътна полиция“.

На 19.12.2022 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0220022-022-0093304/19.12.2022 г., с което на основание чл.195, ал.1 във вр. с чл.200, във вр. с чл.202, ал.1 от ДОПК, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД и „Инвестбанк“ АД. На основание чл.202, ал.1 от ДОПК до банките са изпратени запорни съобщения. Постановлението е връчено, съгласно чл.29, ал.3 от ДОПК, с писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор на 13.01.2023 г.

До „Инвестбанк“ АД е изпратено за изпълнение Разпореждане изх. № 0220022-029-0054846/19.12.2022 г. Съгласно получен отговор с дата 05.01.2023 г. запорът е наложен, няма наличност по сметката и чака ред поради предходно наложени запори. Отбелязано е също, че П. няма открита банкова сметка в „Инвестбанк“ АД.

На 15.03.2022 г. И. П. П. е подал Възражение вх. № 0230022-000-0128876 за изтекла давност на всички задължения по изпълнително дело №16050006941/2005 г.

С Разпореждане изх. № 0230022-135-0074969/21.03.2023 г. публичният изпълнител прекратил, поради изтекла погасителна давност, събирането на задължения за ДОО, 30 и УПФ по Декларация образец б, № 160021202372009/21.04.2012 г. В останалата част на разпореждането, органът отказал да погаси по давност задължението по Постановление за такси от 08.08.2016 г., издадено от държавен съдебен изпълнител към Пещерски районен съд, както и да прекрати производството по принудително изпълнение на публичните вземания. Отказът е мотивиран с наличието на предвидените в чл.172 от ДОПК правни основания, водещи до спиране и прекъсване на давностните срокове. Последователно посочил наложените обезпечителни мерки, които съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК спират срока. Позовал се и на чл.172, ал.2 от с.к., по силата на който давностния срок бива прекъснат със всяко действие по принудително изпълнение. Отбелязал, че

предвид наличието на изискуеми задължения няма основания за прекратяване на изпълнителното дело. Разпореждането е връчено на данъчнозадълженото лице по електронен път на 21.03.2023 г.

С Постановление изх. № 0230022-193-0000284/31.03.2023 г. за частична отмяна, размерът на наложената обезпечителна мярка в „Първа инвестиционна банка“ АД е коригиран на 1288,43 лв.

Срещу Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г., И. П. подал Възражение вх. № 94-4-106/15.03.2023 г. по описа на ТД на НАП С.. Навел твърдения, че предвидените в чл.171 от ДОПК давностни срокове спрямо изискуемите публични задължения по Постановление за такси от 08.08.2016 г., издадено от държавен съдебен изпълнител към Пещерски районен съд, са изтекли.

На 28.03.2023 г. П. депозирал и Жалба вх. № 1494-09-64/28.03.2023 г. срещу отказа на публичния изпълнител, обективиран в Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г.

С Решение № ПИ-124/11.04.2023 г., директорът на ТД на НАП С. оставил без уважение Жалба вх. № 1494-09-64/28.03.2023 г. по описа на ТД на НАП С.. Отказът да се уважи жалбата е мотивиран с наличието на предвидените в чл.172 от ДОПК правни основания, водещи до спиране и прекъсване на давностните срокове. Посочени са наложените обезпечителни мерки, които съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК водят до спиране на срока, както и конкретните действия, довели до прекъсването му.

От правна страна:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № ПИ-124/11.04.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП С..

Жалбата срещу него е подадена от надлежна страна, за която актът е неблагоприятен и в преклузивния седемдневен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт - Решение № ПИ-124/11.04.2023 г. на директора на ТД на НАП С., е валиден и допустим. Издаден е след надлежно сезиране с Жалба вх. № 1494-09-64/28.03.2023 г. срещу отказа на публичния изпълнител, обективиран в Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г., което е връчено на жалбоподателя на 21.03.2023 г.

Процесното решение е издадено от компетентен орган, какъвто съгласно чл.266, ал.1 от ДОПК в случая се явява директорът на ТД на НАП С., и в кръга на законоустановените му правомощия. Обективирано е в писмена форма и със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Отговаря и на изискването за мотивираност. Означен е органът, който го е издал, посочен е адресатът му, отразени са фактическите и правните основания за издаването му, формулирано е ясно и конкретно разпореждане, съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, датиран и подписан.

В оспорения акт е направено прецизно и последователно изложение на фактите. Административният орган е посочил кои от тях приема за установени и въз основа на кои доказателства. Означил е приложимите правни норми и е обосновал подробно крайния си извод.

При издаването на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата на заинтересованото лице, подадена на основание чл.266, ал.1 от ДОПК, е разгледана от решаващия орган по

реда и в срока по чл.267, ал.1 и ал.2 от ДОПК.

Оспореното по административен ред Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г. също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП С., определена съгласно чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му по чл.167 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

При постановяване на решението – предмет на разглеждане в настоящото производство, е спазен и материалния закон.

На основание чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл.171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изрично посочените случаи.

Съгласно чл.172, ал.1 от ДОПК давността спира: т.1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т.3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т.4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т.5 - с налагането на обезпечителни мерки; т.6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

За времето на спиране на давността давностният срок не тече. Периодът на спирането не се включва в периода на давността. След отпадане на основанието за спиране или изтичане на срока на спиране, определен в ДОПК, давностният срок продължава да тече като същият е равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането. Спирането е за срока, през който обезпечителните мерки са в сила.

Според чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал.3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Решаващият орган е приел, че Постановление от 08.08.2016 г. е със срок на доброволно изпълнение 07.10.2016 г. и с Разпореждане с изх. № 0170016-105-0023952/20.02.2017 г. е присъединено към образуваното срещу жалбоподателя И. П. изпълнително дело № 16050006941/2005 г. Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК давностният срок за него започва да тече от 01.01.2017 г.

От публичния изпълнител са предприети действия, които са прекъснали давността: издадени са постановления за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0180016-022-0016649/20.03.2018 г., изх. № 0210022-022-0051306/15.07.2021 г. и изх. № 0220022-022-0093304/19.12.2022 г., с които са наложени запори, както следва:

- с ПНОМ изх. № 0180016-022-0016649/20.03.2018 г., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително

управление, находящи се в търговска банка /ТБ/ „Първа инвестиционна банка“ АД. Видно от доказателствата в преписката, запорното съобщение е връчено на банката на 29.03.2018 г. и мярката е ефективно наложена.

- с ПНОМ изх. № 0210022-022-0051306/15.07.2021 г., е наложен запор върху лек автомобил марка „М.“, модел „200 Е“, с рег. [рег.номер на МПС] /ефективно мярката е наложена на 29.07.2021 г./;

- с ПНОМ изх. № 0220022-022-0093304/19.12.2022 г., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД и “Инвестбанк“ АД. До банките са изпратени запорни съобщения. Постановлението е връчено, съгласно чл.29, ал.3 от ДОПК, с писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор на 13.01.2023 г.

Съгласно чл.200 от ДОПК, налагането на запор върху банковите сметки на длъжника се извършва от публичния изпълнител с постановление за налагане на обезпечаване.

Съгласно чл.202, ал.1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника. Процесуалната последица от налагането на запора е възможността, при липсата на доброволно изпълнение от страна на длъжника, публичният изпълнител да възложи запорираните суми по банковите сметки за удовлетворяване и погасяване на вземането.

От изложеното по-горе следва, че с налагането на обезпечителните мерки, давностния срок за изпълнение на Постановление от 08.08.2016 г., който е започнал да тече на 01.01.2017 г., е спрян на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК.

Предвид обстоятелството, че първата обезпечителна мярка е наложена с ПНОМ изх. № 0180016-022-0016649/20.03.2018 г., то срокът по чл.171, ал.1 от ДОПК е спрял в момента на връчване на първото запорно съобщение на банковата институция, което е станало на 29.03.2018 г. В този смисъл, правилно административният орган е приел за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че обезпечителните мерки и разпореждането за изпълнение от 19.12.2022 г., са след 5-годишния срок и не могат да спрат или прекъснат давностния срок.

С налагането на първата обезпечителна мярка се е реализирало едно от правните основания по чл.172, ал.1 от ДОПК, водещи до спиране на давността. Ето защо, дори по изпълнителното дело да не бяха извършени последващи действия по обезпечаване и събиране на вземането, то само на това основание, давността е спряна до отпадане на основанието за спиране или до изтичането на срока по чл.171, ал.2 от ДОПК.

На основание чл.171, ал.1 от ДОПК, давностния срок е започнал да тече на 01.01.2017 г., а на 29.03.2018 г. е спрян на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и към момента не е изтекъл. Възраженията на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни. Освен това, на основание чл.172, ал.2 от ДОПК същият е прекъснат с предприемането на действие по принудително изпълнение, обективизирано в разпореждането за изпълнение на запорно съобщение от 19.12.2022 г., изпратено до банката.

Правилно административният орган е отбелязал, че не е изтекъл и 10-годишния

абсолютен давностен срок по чл.171, ал.2 от ДОПК.

Не се споделят изложените в обжалваното решение съображения за продължаване на давността, съгласно § 29, т.2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г. /. Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на този закон до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага, а според т.2 на § 29 освен в случаите по чл.172, ал.1 от ДОПК давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. Последната разпоредба въвежда ново основание за спиране на давността, наред с тези по чл.172, ал.1 от ДОПК, като срокът за новото спиране е до отмяна на извънредното положение – 13.05.2020 г. След отмяната на извънредното положение давността продължава да тече. Тази разпоредба обаче не пречи действието на чл.172, ал.2 от ДОПК и след изтичането на този срок давността се брой за изтекла, независимо от основанията за спиране. В § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, се посочва, че до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага, но тази разпоредба не продължава срока по чл.172, ал.2 от ДОПК, както е приел ответника. Смесът и целта на разпоредбата са да не изтече давностния срок при действието на обявеното извънредно положение, съгласно чл.3, т.1 от с.з., което е привременна мярка за защита интересите на кредитора, неспособен да действа поради наличието на извънредни непредвидени обстоятелства. Тази мярка престава да действа с настъпване на събитието, визирано в хипотезата на § 29, т.1 /отмяна на извънредното положение/, действието ѝ е обвързано с определен срок, след който правните последици, породени от това действие отпадат. Няма и не може да има за последица продължаване на срока по чл.172, ал.2 от ДОПК със срока на действие на § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение.

Във връзка със заявените от жалбоподателя оплаквания, следва да се отбележи, че се възприемат като правилни доводите на административния орган, че ДОПК се явява специален по отношение на ГПК и публичният изпълнител осъществява правомощията си и прилага предвидените в него срокове, както и че разпореждането на публичния изпълнител е съобразено не само с ДОПК, но и с Тълкователно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС.

С оглед на всичко гореизложено, обжалваното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител при същата дирекция, са законосъобразни, а жалбата на П., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.161, ал.1 от ДОПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 428,84 лв. /четиристотин двадесет и осем лева и осемдесет и четири стотинки/, определено съобразно чл.8, във връзка с чл.7, ал.1, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София–град, Първо отделение, 35-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. П. от [населено място], срещу Решение № ПИ-124/11.04.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение негова Жалба вх. № 1494-09-64/28.03.2023 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Отказ на публичен изпълнител, обективиран в Разпореждане изх. № С230022-135-0074969/21.03.2023 г. за погасяване по давност на публични задължения.

ОСЪЖДА И. П. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], Столична община, р-н В., ул. Овче поле, № 156, вх.Б, ет.3, ап.18, ДА ЗАПЛАТИ на ТД на НАП С., разноси в размер на 428,84 лв. /четиристотин двадесет и осем лева и осемдесет и четири стотинки/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: